

Savua vai tulta

Näen ihmisjoukot – uupuneita kaikki: toivottomia kasvoja, riutuneita katseita ihmisvilinässä. Teillä liikkuu ihmisiä - maailman ihmisiä. Suurin osa on heitä. He ovat loppuun kuluneita, vailla hyvää toivoa. Maailman henki on tappanut ilon, tulevaisuuden ja hyvän toivon. Keinotekoinen on jäänyt. Maailman ruhtinas on heidän johtajansa. Hän lupaa paljon mutta ei anna mitään. Ja jos antaakin, tyhjää vain ja pettymystä. Hän tarjoaa voiton maksimointia ja kunnian saavuttamista. Todellisuudessa hän antaa vain väsymystä, kyllästymistä, masennusta - ja lopuksi toivottomuuden. Hänen lapsensa ovat valheen vankeja. Mutta vain harvat näkevät riittävän syvälle tuon maailman todellisuuteen.

Tässä maailmanajassa eletään monin paikoin jälkikristillisyyden aikaa. Harva huomaa. Miksi on näin? Sana ennustaa: ”...*Ennen tuota päivää näet tapahtuu uskosta luopuminen...*” (2. Tess. 2:3). ”...*Mutta kun Ihmisen Poika tulee, löytääkö hän uskoa maan päältä?*” (Luuk. 18:8). Pimeyden voimat ovat sokaisseet ihmiskunnan. Raja totuuden ja valheen välillä on hämärtynt. Valhe on tullut totuudeksi ja totuus valheeksi; hyvä on muuttunut pahaksi ja paha hyväksi. Siksi karkeatkin synnit tehdään lainvoimaisiksi. Mutta Kristukseen, joka on totuus, he suhtautuvat nurjasti. He eivät sano enää: ”Jälkeen Kristuksen syntymän”. He sanovat mieluummin: ”Jälkeen ajanlaskun alun”. Näin voidaan Kristus-nimi poistaa kiusaamasta.

On eksytty tai on oltu aina eksyksissä. Massat elävät sadun maailmassa. Heidän laulunsa kertoo heidän olinpaikastaan: ”Tänne polkumme johtaa, luokse iltanuotion. Sadun piirin ken kohtaa, tuntee metsän kaipion...” Näin he laulavat iltanuotiollaan, siinä ainoassa paikassa joka edes vähän lämmitteää. He toivovat, he unelmoivat, katselevat taivaanranta. Heitä on sanottu joskus saattoväeksi, sillä he sanovat olevansa mukana taivaskulkuueessa, mutta eivät silti kuulu Jumalan lasten joukkoon. He eivät ole ottaneet vastaan rakkautta totuuteen voidakseen pelastua (2. Tess. 2:10). He ovat näin kuin näön vuoksi mukana. Nämä ihmiset haluavat sadun yhä jatkuvan. ”*He sanovat näkijöille: "Älkää nähkö", ja ennustajille: "Älkää totta ennustako. Puhukaa sellaista, mikä on meille mieleen, nähkää meille kauniita unia. "*” (Jes. 30: 10). He ovat nuotio-ihmisiä.

Toisella nuotiolla ovat toisenlaiset istujat. Nämä ihmiset ottavat uskonelämänsä paljon totisemmin. He ottavat sen niin totisesti että ovat sortua paineiden alle. Oikea kaste, oikea tapa antaa elämänsä Jeesukselle, täydet kymmenykset palkkapaimenille... Kaikki pitäisi olla huippukunnossa. Mutta ei. He julistavat evankeliumia joka ei ole evankeliumia - piilolakia se on. Siksi voimat eivät riitä. Orjuutta se on. Aamenta on ja hallelujaa! Mutta monella on silti sisäinen tyhjiys. On tosi työlästä näyttellä joka hetki iloista ilmettä. Väsynyt, avuton, tai heikko ei saa olla. Mutta kuka kestää? Ei kukaan. Ihmiset ovat sen vuosi rääkättyjä. He ovat petettyjä. Valheprofeettojen suut julistavat kuitenkin että täällä on superluokka ja valiojoukko. Vain täällä on raamatullinen seurakunta. Vääristä paimenista sanotaan vielä: ”*Se mies jättää nälkäisen nääntymään, janoisen hän jättää juomaa vaille*” (Jes. 32:6). Tämä puhe tässä ei ole suinkaan herjausta. Näin kertovat pakoon päässeet.

On muitakin savuja. Eräällä niistä näyttää olevan vain miesväkeä. Siellä eivät naiset sisäpiiriin pääse: perunankuorintaa ja kahvinkeittoa tarjotaan. Täällä nuotionpitäjinä ovat varsinaiset machomiehet - suoraan apostolien jälkeläisiä. Maallikot alkööt vaivautuko - myös he kuuluvat perunateatteriin. Mutta täälläkin on oikea kaste ja on terävä oppi. Sillä arvellaan pelastuman. Mutta se tässä on

kummallista: joka nuotiolla ollaan oikeassa ja muualla väärässä. Mutta näin puhuvat ja uskovat vain alaikäiset Kristuksessa. Lapset ovat aina myös hyvin, hyvin loukkaantuneita, jos joku erehtyy heitä epäilemään. Mutta mitä Herra sanoo näille omien savujensa äärellä istuville: ” *Sinä kerskut, että olet rikas, entistäkin varakkaampi, etkä tarvitse enää mitään. Et tajua, mikä todella olet: surkea ja säällittävä, köyhä, sokea ja alaston.* ” (Ilm. 3:17). Savu-ihmisiä he siis ovat. He eivät siis vaella Jeesusta seuraten koska istuvat itserakkaasti omilla nuotioillaan. He eivät lähde niiltä ulos taisteluun ja palveluun. Kaikkialla näkyy tällaisia savuja ja niillä kököttäjiä.

Mutta siellä petettyjen nuotioilla, sadunkertojen, superjoukkojen ja machomiehien joukossa on myös ihmisiä, joita Herra kutsuu parempaan elämään. Herra tuntee heidät. Nämä rääkätyt sielut etsivät apua nälkäänsä sillä ” *Koittaa aika - sanoo Herra Jumala - jolloin minä lähetän maahan nälän. En leivän nälkää, en veden janoa, vaan Herran sanan kuulemisen nälän... Kauniit neitokset ja nuoret miehet nääntyvät niinä päivinä janoon.* (Aam. 8:11,13). Nyt on jo se aika. Onko enää missään apua, ravintoa ja lohtua? Omien joukossa ei niitä ole? Missä saisivat kaunis neito ja uljas urho sielunrauhan?

” *Kuitenkin Herra vain odottaa, että voisi olla teille armollinen, hän nousee armahtamaan teitä. Herra on oikeuden Jumala. Autuaita ne, jotka häntä odottavat!* ” (Jes. 30: 18).

Tulta on Herra tullut tuomaan maan päälle, ei savuja, eikä rauhattomuutta. Jumala on Jeesuksessa Kristuksessa kaiken armon ja rauhan Jumala. Mutta miksi ihmiset tekevät elämäntien niin mutkaiseksi ja vaikeaksi? Siksi, että kaikki he etsivät omaansa. ” *Rauhan tietä he eivät tunne, oikeutta ei ole heidän askeleissansa; polkunsä he tekevät mutkaisiksi, ei kukaan, joka niitä käy, tunne rauhaa.* ” (Jes. 59:8). Siksi ihmisten rakentamalla pelastusteillä nääntyy sankaritkin. Mutta Herrasta sanotaan: ” *...Hän kuljettaa mukanaan työnsä palkkaa, johdattaa laumaa, jonka on omakseen hankkinut, paimenen lailla hän kaitsee sitä, omin käsin hän kokoaa sen yhteen. Karitsoita hän kantaa sylissään, emolampaita hän ohjailee eteenpäin.* ” (Jes. 40:10,11). Salattu on heidän tiensä monille. ” *Ettekö te mitään tiedä, ettekö ole kuulleet, eikä teille ole kerrottu tätä alusta alkaen...* ” (Jes. 40:21). Mutta voi miten Herra rakastaakaan tätä piskuista joukkoaan, joka ei ole täällä ajassa yhtään mitään, mutta silti taivaassa rakastettu. Täällä he ovat pelkkää rупusakkaa ja sekundaä mutta perillä soi voitonvirsi. Tämä on Herran lauma. Eivät kuulu pomomiehet, perinnäissäännöt, puoluehenki, eivät satu- ja namusedät tähän joukkoon.

Mutta ketä Herra rakastaa, sitä hän myös kurittaa. Hän rippaa risulla kintuille vikuriaan sen pyrkiesä omille teilleen. Hän ei halua kenenkään joutuvan harhaan. Herran pieksämää se lauma siksi on. Tällä joukolla ei ole sen vuoksi mitään muuta turvaa kuin yksin armo – ilman lisukkeita. Lepopaikana heillä on yksin ja ainoastaan Jeesuksen verihaavat. Muu on heille hylkytavaraa. Mutta vain näin Herran lapset paranevat hulluudestaan. Tämä kuulostaa mielettömältä, mutta se on Herran tie. Tämän tien kulkijat ovat myyneet entiset rikkautensa, jopa oma itsensäkin. He eivät kuuntele enää muita ääniä, eivät vilkuile muualle. He kuuntelevat vain Paimenensa ääntä. ” *...Ne kuulevat minun ääneni, ja niin on oleva yksi lauma ja yksi paimen* ” (Joh. 10:16). Huikaiseva kuilu erottaakin toisistaan vääryydenlapset ja toisaalta Jumalan kurittamat lapset. He ovat kuin kaksi eri maailmaa. Toisia hallitsee liha, toisia Henki. Toiset ovat savussa, toiset kantavat tulta. Hengen tulen tulee hallita Jumalan lapsia. Mutta liha kuuluu ristille. Kiitetty on heidän voimansa Jumala! Aamen!